

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobců **a) F. B. a b) H. B.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě ze dne 25. 3. 2013 na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené jím pod sp. zn. OUP 20/2007-Ko-8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 25. 3. 2013 se žalobci domáhali ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené jím pod sp. zn. OUP 20/2007-Ko-8. Poukázali na rozsudek ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87, jímž Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobci tento rozsudek obdrželi dne 4. 6. 2012, lze tedy předpokládat, že i žalovanému byl doručen v červnu 2012. Dosud však žalovaný ve věci rozhodnutí nevydal. Pro vydání rozhodnutí jsou přitom splněny všechny podmínky, případ není složitý, ve vydání rozhodnutí tak žalovanému nic nebrání. Věcně jde o to, že Městský úřad v Moravských Budějovicích (stavební úřad) nesplnil svou povinnost nechat obnovit hranice v terénu mezi pozemky parc. č. 176, 180/2 a 180/3 v katastrálním území Moravské Budějovice, které spolu s budovami nechal z terénu odstranit v roce 1986. Žalovaný pak přes rozhodnutí soudu nezjednal nápravu. Protože nejsou obnoveny skutečné hranice v terénu, nelze oplotit pozemek žalobců parc. č. 180/3. Z ulice Veverkovy je na tento pozemek volný přístup, čímž dochází k omezení plnohodnotného využívání vlastnických práv k věci. Žalobci navrhli, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat ve věci vedené jím pod sp. zn. OUP 20/2007-Ko-8 rozhodnutí ve věci samé do pěti dnů od právní moci rozsudku.

Usnesením ze dne 29. 3. 2013 (č. l. 11) zdejší soud žalobce vyzval, aby sdělili, zda a případně s jakým výsledkem ve věci vyčerpali prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jejich ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

V odpovědi na tuto výzvu ze dne 9. 4. 2013 žalobci uvedli, že jsou splněny podmínky pro podání žaloby. Pokud jde o podmínky dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, konstatovali, že dne 12. 11. 2012 zaslali Ministerstvu pro místní rozvoj žádost

o zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Z jejího obsahu bylo zřejmé, že žalovaný nerespektuje pravomocné rozsudky správního soudu a i po posledním rozsudku ze dne 24. 4. 2012 je nečinný. Ministerstvo je povinno si pravdivost údajů v žádosti ověřit. Je tak informováno, že žalovaný podal proti citovanému rozsudku kasační stížnost, to ho však nezbavilo povinnosti pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí. Ministerstvo by mělo postupovat podle § 80 odst. 1 správního řádu a učinit opatření proti nečinnosti z moci úřední. K postupu podle tohoto ustanovení není vyžadována „žádost účastníka o opatření proti nečinnosti“. Ministerstvo však též porušilo své povinnosti a dosud žádné opatření proti nečinnosti žalovaného neučinilo. Dále žalobci rozvedli svá tvrzení ohledně nerespektování rozhodnutí soudu žalovaným.

Žalovaný ve stručném vyjádření k věci ze dne 10. 4. 2013 na výzvu soudu sdělil, že žalobci před podáním žaloby proti nečinnosti žádnou žádost, která by byla v dispozici žalovaného, nepodali, resp. pokud ji podali, nerozhodl o ní příslušný orgán zamítavým usnesením podle § 80 odst. 6 správního řádu. Podle žalovaného tak žalobci bezvýsledně nevyčerpali prostředky k ochraně před nečinností. Žalovaný uzavřel, že od podání kasační stížnosti neučinil v předmětné věci žádný další úkon.

Krajský soud v Brně se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Podání kasační stížnosti správním orgánem proti rozsudku krajského soudu, jímž bylo jeho rozhodnutí zrušeno, nezbavuje správní orgán povinnosti pokračovat ve správním řízení a řídit se přitom závazným právním názorem krajského soudu, a pokud tak nečiní, může se podle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

K podání nečinnostní žaloby však Nejvyšší správní soud současně již v rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100 (publ. pod č. 1683/2008 Sb. NSS), uvedl, že „[n]ezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. (...) Uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmito právům poskytována v rámci veřejné správy. Před použitím některé z žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpát řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v ust. § 5 s. ř. s. a je pak pro jednotlivé typy žalob konkretizována v ust. § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Takovým prostředkem ochrany proti nečinnosti je ve správním řízení žádost k nadřízenému správnímu orgánu podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu.“

Soudu je z úřední činnosti známo, že předmětný rozsudek ze dne 24. 4. 2012, č. j. 29 Ca 217/2009-87, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. OUP 20/2007-Ko-

8, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, nabyt právní moci dne 5. 6. 2012. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku napadla Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 6. 2012.

Žalobce se žalovaným shodně uvedli, že žalovaný po doručení zrušujícího rozsudku krajského soudu ve věci dosud neučinil žádný úkon (vyjma podání kasační stížnosti). I v takovém případě však musí žalobci v rámci svého postupu proti tvrzené nečinnosti žalovaného nejprve aktivovat nadřízený správní orgán žádostí dle § 80 odst. 3 správního řádu. Tento prostředek ochrany proti nečinnosti však žalobci nevyužili. V podání ze dne 9. 4. 2013 žalobci v této souvislosti poukázali na podání ze dne 12. 11. 2012, jež učinili vůči Ministerstvu pro místní rozvoj. Toto podání, označené jako „*uplatnění nároku na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle zák. č. 82/1998 Sb.*“, však svým obsahem není žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného dle § 80 odst. 3 správního řádu. Na tom ničeho nemění skutečnost, že žalobci v tomto podání opakovaně uvedli, že ve věci byly vydány dva rozsudky Krajského soudu v Brně, tyto však nebyly žalovaným respektovány a doposud tak nebyla provedena účinná náprava. Opatření proti nečinnosti totiž sice nadřízený správní orgán činí z moci úřední, jakmile se o tom dozví (srov. § 80 odst. 1 správního řádu), pro účely posouzení otázky bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. je však podstatná skutečná vůle žalobců a její projev vůči nadřízenému orgánu. V případě jejich podání ze dne 12. 11. 2012 však přes jisté uvedení skutkových okolností nelze vůbec hovořit o tom, že by jím bylo po ministerstvu požadováno uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného dle § 80 správního řádu.

Domáhali-li se žalobci ochrany před nečinností žalovaného, měli tak nejprve učinit v souladu s § 80 odst. 3 správního řádu u nadřízeného správního orgánu a teprve pokud by taková žádost nebyla úspěšná, mohli podat žalobu na soud. Z tohoto důvodu soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro nesplnění podmínky řízení uvedené v § 79 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu